OBSAH

Na moste života 3
O obliekaní 4
Životy svätých 5
Otázky a odpovede 7
Svätá Tajina pokánia 8
Bukvar biskupa Jána Bradača 10
Samotný a najhlbší zmysel pôstu... 11
Detská stránka 13
Významné biblické mestá 18
Pôstné recepty 20
Cestami Pravoslávia 21
Viera a dobré skutky 23
Zo života skupín 24

„Čokoľvek ste urobili jednému z týchto mojich najmenších bratov, mne ste urobili“.
Mt 25,40

PCO Ladomirová 850 Sk
Vasiľ Derco, Nižná Jedľová 500 Sk

Spasi Vás Hospodi!

Obálka: *1. www.ortphoto.net*
2. duchovné stretnutie v SNV

ISTINA

Mesačník Bratstva pravoslávnej mládeže na Slovensku - SYNDESMOS
ročník XIII./2008
hlavný redaktor: *Anna Dercová*
redaktori: *Marián Derco, Mgr. Viera Pasterová, Darina Piterová - Bučková, Alexander Haluška, Zdenko Varga, Andrea Gmotričová*
pokladníčka: *Tatiana Mihaličová*
technický redaktor: *Marek Kundis*
detská stránka: *Andrea Gmotričová, Ľubomíra Balaščáková*
redaktori pre distribúciu: *Lýdia Micheľová, Marcela Hvižďaková*

Vydáva:
Bratstvo pravoslávnej mládeže na Slovensku - SYNDESMOS
tel.: 0948 509 980

e-mail: istina@post.sk
IČO: 17075947

S blahoslovením Jeho Vysokopreosvietenosti Jána, arcibiskupa prešovského a Slovenska.

Vychádza 12-krát do roka.
Ročný príspevok 144,- Sk.

Vaše finančné príspevky posielajte na adresu redakcie: Bratstvo pravoslávnej mládeže na Slovensku - SYNDESMOS, redakcia ISTINY Bayerova 8, 080 01, Prešov, prípadne na účet Istiny: 10073-7716060/4900.

Cirkevne schválené.
Redakcia si vyhradzuje právo upravovať príspevky v súlade s učením Cirkvi.
Nevyžiadané rukopisy nevraciame.

Vydávanie je povolené Ministerstvom kultúry SR pod číslom 2354/2000.
ISSN 1335-6739

Tlač: GRAFOTLAČ Prešov

V dávnych časoch bol v meste Novgorod strašný zvyk: odsúdencov zviazali a z mosta ich zhadzovali do rieky Volgy.

Vždy keď tlupa viedla odsúdeného na popravu, stretol ju na moste svätý Varlaam Chutinský. Začal prosiť národ, aby mu oddal odsúdenca pripraveného na smrť. Novgorodci, ktorí mali vo veľkej úcte svätosť starca, mu odsúdenca vydali. Monach ho odviedol k sebe do monastiera.

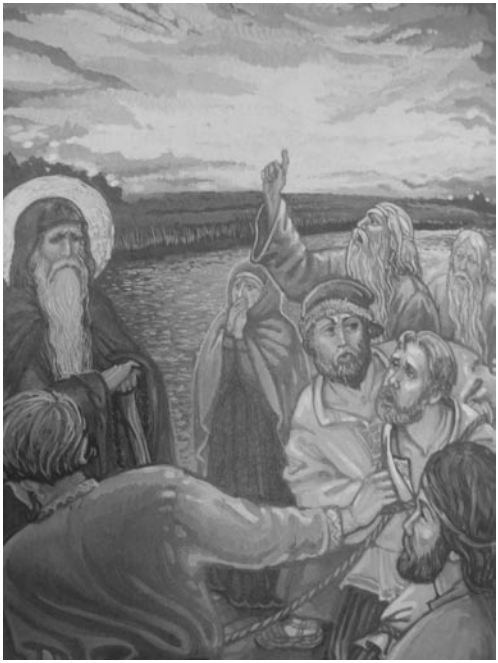

Prešiel určitý čas a na tom istom moste sa stalo podobné stretnutie. Opäť rozhnevaná tlupa Novgorodčanov viedla odsúdeného na to, aby ho hodili do rieky. Tentokrát sa svätý iba prežehnal a prešiel okolo. Odsúdený bol zhodený do Volgy.

Mešťania chceli preniknúť do myslenia starca. Pýtali sa ho, prečo sa v prvom prípade prepodobný Varlaam zastal odsúdeného v druhom nie. Aký zmysel sa ukrýva v jeho konaní?

Starec odvetil, že jeden z odsúdených bol určite zločincom a druhý bol nevinne ohovoreným.

Za koho sa prihovoril Varlaam Chutinský? Čo myslíš brat môj? Za nevinného?

Ako mohol myslieť svätý? Svätí sú preto svätí, lebo ani na sekundu nezabúdajú na večnosť a spasenie duší. Svojím prozorlivym (prezieravým) zrakom, daný Bohom, starec Varlaam videl život tých, ktorí sa s ním stretli na moste.

Jeden z nich bol zviazaný, opantaný hriechmi, ako povrazom. Jemu bolo potrebné predĺžiť dni pre pokánie, pre uzdravenie ducha. Druhý už bol pripravený na stretnutie s Bohom. Už seba preobrazil z človeka zemského na nebeského. Jemu neunikol mučenícky veniec pre veľkú zásluhu.

Tak za koho sa svätý prihovoril?

My sme ešte vždy na moste života. A všetci sme ešte zviazaní hriechmi. Milostivý Hospodin po modlitbách svätých predĺžil dni pokánia. Myslíš, brat môj, na našu večnú účasť?

*Z knihy **Borisa Ganago : O Promysle Božom,** preložil diakon Marián Derco.*

O obliekaní

Dlho som rozmýšľala, o čom vlastne písať, čo dnešných ľudí najviac zaujíma, a dospela som k záveru, že dnešný svet a hodnoty, ktoré uznáva, vôbec nekorešpondujú so Svätým Písmom, dokonca mu odporujú.

Také bežné veci, ako je oblečenie či správanie sa na verejnosti alebo v chráme, nabrali úplne protichodný smer oproti normálu. Ale čo je to vlastne normálne, prirodzené? To, čo by malo byť pre človeka prirodzené, dnešná spoločnosť vidí ako čosi, čo sa vymyká akémusi „normálu“, Veď čo je zlé na oblečení, ktoré odhaľuje, čo je zlé na šperkoch, okrasách, make-upe či iných pre túto spoločnosť samozrejmých veciach?

No Cirkev a svätí Otcovia to vidia inak. Oblečenie kresťana je veľmi dôležité. Aj samotný Mojžiš hovorí: „Nech nebude mužské oblečenie na žene, ani muž nech sa neoblieka do ženských šiat, lebo Hospodinu Bohu je odporný každý, kto robí také veci.“

Aj keď sú si ženy a muži pred Bohom rovní, zároveň sú aj celkom iní, majú iné vlastnosti, schopnosti, cítenie, ale hlavne iné poslanie. Ak si majú toto poslanie plniť dobre, nesmú sa nahrádzať. Pre dobré fungovanie každej rodiny, tak ako aj každého človeka je nevyhnutné, aby bolo všetko na správnom mieste. Človek sa na svoje poslanie pripravuje od počiatku svojho bytia. V tomto ho vedú a ovplyvňujú rodičia nielen slovami a modlitbou, ale hlavne svojím vlastným príkladom, svojím správaním, ale aj výzorom.

Iné oblečenie svedčí o mužnosti a vlastnostiach muža, a iné svedčí o ženskosti, jemnosti a vlastnostiach ženy.

Pravú ženskosť a mužskosť dnešný svet už takmer stratil. Ženy už nechcú byť ženami a odmietajú to, čo robí ženu ženou, vzťah k materstvu, domácnosti, jemnosti a ženským prácam. Ani muži už nevidia svoju veľkosť v čestnosti a obrane žien, v úcte k nim, starostlivosti, obetavosti, duchovnom hrdinstve, v zmysle pre otcovstvo a ochranu svojej rodiny.

Preto neprispôsobujme sa dnešnému svetu a zvráteným hodnotám, ktoré uznáva, a chráňme si slová Svätého Písma a názory svätých Otcov aj navzdory posmechom a nepochopeniu zo strany dnešnej modernej spoločnosti.

pripravila Marcella Hvižďaková

Keď sa pamiatka svätej mučenice Agapie rozšírila po celej Sicílii, začali aj obyvatelia mesta Syrakúzy prichádzať do Katany, aby sa poklonili hrobu svätej mučenice. Vtedy dostala túto možnosť aj jedna dievčina – Lukia (Lucia).

Pochádzala zo vznešenej rodiny a ctili si ju všetci obyvatelia Syrakúz. Zúčastnila sa na sviatku spolu s ostatnými a svojou matkou Eutichiou. Jej matka trpela krvotokom už štyri roky a lekári jej nevedeli pomôcť. Počas bohoslužby sa pri hrobe svätej mučenice čítalo sväté Evanjelium o uzdravení ženy trpiacej krvotokom, ktorá sa uzdravila dotykom Christovho oblečenia. Počas čítania tohto Evanjelia Lukia povedala svojej matke: „Keď veríš, mama, tomu, čo je napísané v Evanjeliu, ver, že svätá Agapia, ktorá trpela pre Christa, bola dôstojná predstúpiť pred Toho, za koho potrpela. Preto dotkni sa jej hrobu s vierou a uzdravíš sa.“

Po skončení bohoslužby sa národ rozišiel a matka s dcérou padli na zem pred hrobom svätej mučenice. So slzami v očiach ju prosili o pomoc. Dlho sa modlili, až Lukia zaspala a v sne videla svätú mučenicu Agapiu medzi anjelmi, ozdobenú drahými kameňmi. Agapia povedala Lukii: „Sestra moja Lukia, panna Chistova! Prečo prosíš odo mňa to, čo sama môžeš dať? Tvoja viera pomohla tvojej matke a už je zdravá. Tak, ako mňa uctievajú v meste Katana, tak teba budú uctievať v Syrakúzach, lebo ty si svojou čistotou pripravila Christovi príjemný príbytok. Lukia sa hneď zobudila, so strachom vstala a povedala matke: „Mama, mama! Ty si sa uzdravila! Prosím ťa v mene tejto svätej, ktorá ťa uzdravila svojimi modlitbami, nepripomínaj mi už viac výdaj (Lukia už bola zasnúbená) a nechci vidieť mŕtve skutky môjho hriešneho tela; ale všetko, čo si mi sľúbila dať, keď sa budem vydávať, mi daj a umožni mi, aby som mohla nasledovať nesmrteľného ženícha Christa, Ochrancu môjho panenstva.“

Matka jej povedala: „Deväť rokov som starostlivo ochraňovala to, čo zostalo po tvojom otcovi a radšej som zväčšovala než zmenšovala tvoje dedičstvo. To, čo som sama nadobudla a ešte môžem nadobudnúť, je v tvojich rukách. Ale najprv ma pochovaj a potom nalož so svojím dedičstvom, ako uznáš za vhodné.“ „Mama vypočuj si moju radu,“- povedala Lukia. „Nemá zvláštne postavenie u Boha ten, kto Mu dáva to, čo nevládze uniesť alebo to, čo nemôže využiť vo svoj prospech. Ale keď chceš urobiť niečo, čo sa ti bude skutočne páčiť, daj Mu to, čo by si využila ty. Keď budeš zomierať, nebudeš už potrebovať nič pozemské, daj to preto teraz, pokiaľ si živá a zdravá. Daj Christovi celý svoj majetok a všetko, čo si chcela dať mne.“

Lukia to opakovala matke každý deň, pokiaľ nezačala rozdávať majetok a každodenné potreby chudobným ľuďom. O tomto skutku sa dozvedel aj budúci manžel Lukie

a ustarostený sa začal vyzvedať u gazdinej svojej nevesty: „Čo to znamená, že Lukia predáva svoj majetok a všetky drahocennosti?“

Gazdiná bola múdra žena a odpovedala: „Tvoja nevesta pochopila, že keď predá nadobudnutý majetok a ešte predá nejaké věci, dostane peniaze.“

Ženích uveril jej slovám a mysliac si, že ide iba o obyčajný predaj, nič nenamietal a dokonca sám pomáhal svojej neveste pri predaji majetku. No len čo zistil, že všetko sa rozdáva chudobným, vdovám, sirotám a ostatným Božím služobníkom, hneď oznámil mešťanovi Paschazijovi, že Lukia je kresťanka a neposlúcha cisárove rozkazy. Paschazij pozval Lukiu k sebe a najprv ju začal slovami nahováraťť, aby priniesla obeť bohom.

Ale blažená Lukia mu odpovedala: „Skutočná viera a čistá zbožnosť je to, aby sme pomáhali sirotám a vdovám v ich ťažkostiach. Za posledné tri roky som nerobila nič iné, len som slúžila živému Bohu. Teraz už Mu nemôžem slúžiť, a tak prinášam ako obeť seba a nech On rozhodne, či sa Mu to bude páčiť.“

„Tieto slová, - namietol Paschazij, -„ môžeš hovoriť takým, ako si ty, ale mne, vykonávateľovi cisárových príkazov, to hovoríš zbytočne.“

„Ty vykonávaš cisárove príkazy a ja poslúcham Božie príkazy; ty sa bojíš cisára a ja sa bojím Boha; ty môžeš nahnevať cisára a ja môžem nahnevať Boha; ty chceš vyhovieť cisárovi a ja si želám vyhovieť jedinému Christovi. Rob to, čo pokladáš za užitočnejšie a ja budem robiť to, čo je užitočné pre mňa.“

„Ty si si užila svoj majetok a roztratila si ho so svojimi priateľmi. Hovoríš ako pomätená.“

„Môj majetok je na správnom mieste a nikdy by som si nedovolila prijímať mučiteľov duše a tela.“

Paschazij sa opýtal: „Koho ty nazývaš mučiteľom duše a tela?“

Lukia odpovedala: „Vy ste mučiteľmi duše a tela, o ktorých hovorí Apoštol: „Zlé reči kazia dobré mravy“/ 1Kor 15,33/. Vy vyvolávate v dušiach ľudí cudzoložstvo, aby ľudia nechali nebeského Ženícha - svojho Stvoriteľa a nasledovali diabla, aby slúžili bezmocným a bezdušným modlám. Mučitelia tela sú tí, ktorí pre dočasné potešenie uprednostnili pred večnou blaženosťou a radosťou.“

pokračovanie...

pripravila: matuška Helena Kosťová

Aká je najlepšia príprava na sviatky Roždestva Isusa Christa?

Najlepšia príprava na sviatky Roždestva Isusa Christa je taká, ktorá nás privedie k narodenému Isusovi Chrisovi, k Jeho prijatiu a životu s Ním. Dnes veľa ľudí hovorí, že prijímať Christa netreba z donútenia, formálne, z vôle iného človeka, z povinnosti, zo strachu pred peklom a podobne a že prijímať Ho treba vtedy, keď človek pociťuje potrebu. Treba uznať, že majú absolútnu pravdu. V celej tejto záležitosti je však jeden veľký háčik a ešte jedna veľká a absolútna pravda. Ak niekto má chuť stretnúť sa s Christom raz za rok, alebo dokonca ani raz za rok, ak necíti normálny a spontánny duchovný hlad a smäd po Christovi, je duchovne chorý a potrebuje liečenie. Týmto liečením je pôst a modlitba. Ak toto liečenie absolvujeme úprimne a poctivo, začneme sa uzdravovať a pociťovať hlad a smäd po Christovi a duchovnom živote s Ním. Ak nie, zostaneme chronicky chorí, naša neliečená choroba bude postupne prechádzať do ťažších štádií a my sa budeme uspokojovať duchovnosťou bez Christa, čiže pohanskou alebo sektárskou. Príznakmi totálneho a chronického priebehu choroby s fatálnymi dôsledkami bude stav ľahostajnosti, ktorý je predpovedaný ako najväčšie a definitívne nebezpečenstvo posledných čias. Ak nevezmeme pôst vážne, a to aj telesný aj duchovný, nemáme v dnešnom svete šancu udržať si žiadne skutočne duchovné naladenie. Je potrebné raz a navždy odmietnuť všetky dualistické názory o tom, že stačí iba duchovný alebo iba telesný pôst. Celý človek potrebuje postiť. Telo primerane od nepôstnych jedál a nežností a duša od vášní a hriechov, fantázie a rozptýlenosti. Zlatým klincom nášho snaženia majú byť tak veľmi dôležité plody pôstu a duchovného snaženia, ako sú dobré skutky a milosrdenstvo k blížnym. A nakoniec ešte jedno upozornenie. V stave duchovného snaženia sa stenší hrubý záves nášho tela a pre dušu sa zvýši pokušenie nerozvážne prijať akúkoľvek, žiaľ často aj falošnú duchovnosť v podobe rôznych, nie od Boha pochádzajúcich ideí, cieľov, myšlienok, heréz, démonov, pokušení a najmä pýchy. Je to veľké nebezpečenstvo, avšak kvôli nemu nemáme zahodiť naše snaženie a dobré odhodlanie. Ten, kto radšej nerobí nič, pokazí úplne všetko a nezíska nikdy nič. Je potrebné vstúpiť do duchovného zápasu, avšak tak ako malé dieťa za ruku mamky, je potrebné sa držať cirkevnej Tradície, Evanjelia, bohoslužby, rád svätých otcov a prebývať v pokore, láske a pokoji so svojim duchovným otcom, a nakoľko je to možné aj so všetkými blížnymi.

jerej Štefan Pružinský, ml.

Čo je to pokánie?

Pokánie je Tajina, v ktorej kajúcnik získava odpustenie hriechov a zmierenie s Bohom.

Aké hriechy sa odpúšťajú cez Tajinu pokánia, a aké nie?

Odpúšťajú sa všetky hriechy, ktoré sme vykonali po krste, z ktorých sme sa vyspovedali pred kňazom a pokajali. Iba samotným pokáním bez krstu nemôže byť odpustený prarodičovský hriech (niekedy nazývaný dedičný). Okrem toho nemôžu byť odpustené aj smrteľné hriechy, napríklad „rúhanie Svätému Duchu sa neodpustí ani v tomto veku, ani v budúcom“ (Mt 12, 32).

Čo je potrebné pre uskutočnenie tejto Tajiny?

Vyznanie hriechov pred kňazom, po ktorom kňaz číta modlitbu a v mene Presvätej Trojice udeľuje rozhrešenie osobe, ktorá činí pokánie.

Odkiaľ vieme, že človeku, ktorý činí pokánie, sa hriechy odpúšťajú?

Vieme to z Biblie a Svätej Tradície. Isus Christos odpustil hriechy kajúcnikovi a tak isto postupovali aj apoštoli. Zo Svätej Tradície sú známe mená mnohých hriešnikov, ktorí sa kajali zo svojich hriechov, zmenili svoj život a stali sa svätými.

Kto dal právo biskupom a kňazom odpúšťať hriechy?

Samotný Hospodin Isus Christos, ktorý povedal svojim apoštolom: „Komu odpustíte hriechy, budú mu odpustené, komu ich zadržíte, budú zadržané“ (Jn 20, 23).

Ak niekto zhrešil proti svojmu blížnemu a on mu odpustil, je ešte potrebné, aby ten, kto zhrešil, išiel ešte na spoveď ku kňazovi?

Odporúča sa, aby išiel, pretože všetko zlo, ktoré je nasmerované proti

ľuďom, je nasmerované aj proti Bohu. Neexistujú hriechy, ktoré by nezraňovali Boha. Preto je potrebné vždy prichádzať ku kňazovi kvôli spovedi a odpusteniu hriechov.

S akým duchovným rozpoložením je potrebné ísť na spoveď?

S úprimným pokáním a skrúšeným srdcom, s pocitom odpustenia všetkým, čo proti nám zhrešili a s rozhodnutím pokoriť sa kňazovi, ak mi uloží epitýmiu.

Akú epitýmiu môže určiť kňaz?

Veľmi rôznu, v závislosti na závažnosti hriechov, napríklad pôst, modlitbu, vynahradenie škody tomu, komu sme ju spôsobili, vykonanie skutku milosrdenstva, alebo dokonca odlúčenie od prijímania na nejaký čas.

Ako často je potrebné činiť pokánie?

Čím častejšie, tým lepšie. Nevyhnutné je spovedať sa pred Tajinou Pričaščenija (Prijímania). Taktiež je potrebné sa spovedať v čase ťažkej choroby, pretože nepoznáme deň svojej smrti. Preto je potrebné, aby sme boli pripravení, dokonale pripravení zjednotiť sa s nebeskou a Božou rodinou ako kajúcnici, ktorí sa oslobodili od hriechu a stali sa tak blahoslovenými Božími deťmi.

Svätý Nikolaj Srbský (Velimirovič)

Vynaliezavý sudca

Raz bohatý kupec stratil svoj mešec plný peňazí. Veľmi ho to mrzelo, pretože v mešci mal dve tisíc rubľov. Preto sa rozhodol, že tomu človeku kto mu tento mešec nájde a donesie, dá polovicu z týchto peňazí.

Boh tak dal, že tento mešec našiel jeden poctivý robotník, ktorý ho hneď išiel vrátiť bohatému kupcovi. Keď kupec uvidel svoj stratený mešec, veľmi sa potešil. No zrazu mu bolo ľúto dať polovicu svojich peňazí poctivému nálezcovi, preto si vymyslel, že okrem peňazí bol v mešci aj drahocenný kameň a povedal:

- „Nedám ti peniaze, pretože v mešci chýba drahý kameň. Dones mi aj ten kameň, a potom ti dám tisíc rubľov“.

Robotník sa teda rozhodol, že pôjde za sudcom, aby ich rozsúdil. Sudca bol veľmi múdry a spravodlivý. Povedal teda kupcovi:

- „Ty hovoríš, že v mešci bolo dve tisíc rubľov a ešte drahý kameň. A v tomto mešci nie je kameň. Tak to teda znamená, že tento mešec nie je tvoj. Rozhodol som teda tak, že mešec s peniazmi zostáva u robotníka, a ty bohatý kupec počkaj kým sa nenájde tvoj mešec s drahým kameňom“.

Kupec už nič nemohol povedať na rozhodnutie sudcu a musel odísť domov s prázdnymi rukami.

pripravila Ľubka Balaščáková

Bukvár biskupa Jána Bradáča

Po viac ako dvesto rokoch sa na svetlo sveta objavil Bukvar z roku 1770, ktorého autorom bol mukačevský uniatsky biskup Ján Bradáč (1732-1772), rodák z obce Torysky pri Levoči. Ide tu o cirkevnoslovanský šlabikár, ktorý bol vytlačený v roku 1770 vo Viedni ,v novozaloženej Kurcbekovej tlačiarni. Dokopy má 70 cyrilikou písaných strán, je vreckového formátu a obsahuje ranné, večerné a iné modlitby. Kurcbekova tlačiareň bola Máriou Teréziou splnomocnená tlačiť knihy cyrilikou pre Srbov, Rumunov, Rusínov, Ukrajincov a Slovákov. Táto a ešte jedna publikácia sa dostala do rúk cenzorovi uniatskych kníh, križevackému biskupovi Vasiľovi Božičkovi, ktorý v textoch šlabikára objavil „schizmatické“ úchylky. Išlo o pravoslávny Symbol viery, ktorý tu má nádpis: Symbol pravoslávnej viery. To sa podľa jeho názoru priečilo katolíckym dogmám a preto v liste Márii Terézii obvinil biskupa Jána Bradáča zo schizmy (rozkolu - pozn. autora). Biskup Bradáč poveril bohoslovca Babiľoviča napísať kontrakritiku, ktorú v roku 1771 poslal do Viedne, ale ani to už nezabránilo cirkevnému príkazu zničiť celý náklad spálením. „Donedávna sa vedelo, že jediný výtlačok tejto vzácnej knihy sa nachádza vo Viedni. V roku 1964 bol však na košickej fare objavený aj druhý, poškodený výtlačok“(Hostiňák, 1982, s. 236).

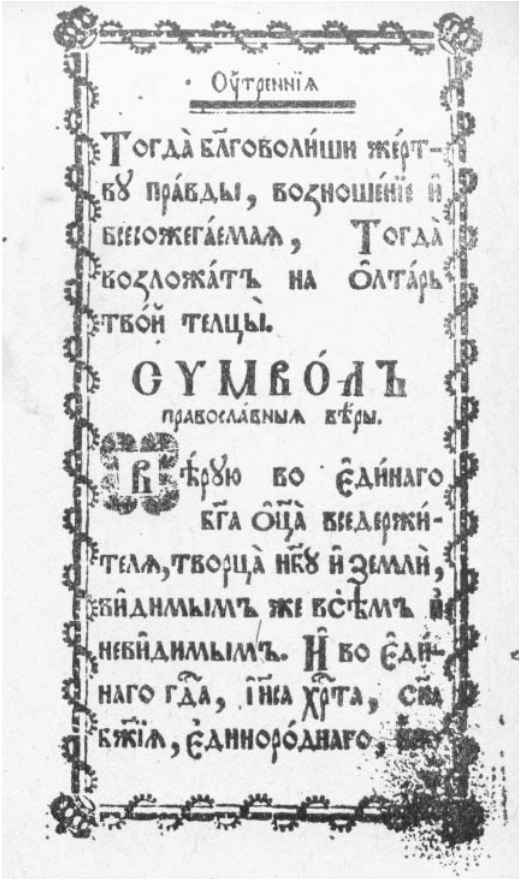
Оутренніа

Тогда благоволиши жертвоу правды, возношеніе и всесожигаемаа, Тогда возложатъ на олтарь твои телцы.

СЮМВОЛЪ
православныа вѣры.

Вѣрою во єдинаго бга оца вседержителя, творца небу и земли, видимымъ же всѣмъ и невидимымъ. И во єдинаго гда, іисса христа, сна бжіа, єдинороднаго,

Dnes sa tento výtlačok nachádza v Múzeu ukrajinskej kultúry vo Svidníku a celý Bukvar je odfotografovaný v Náučnom zborníku toho istého múzea č. 10 z roku 1982.

pripravil diakon Marián Derco

1. HOSTIŇÁK, Štefan. 1982. Bukvar z roku 1770 In.: Vedecký Zborník Múzea Ukrajinskej kultúry vo Svidníku č. 10, SNP Bratislava 1982, s. 236.

Samotný a najhlbší zmysel pôstu...

... spočíva v očistení duše, potrebnom k dosahovaniu Božieho Cárstva v Christu. Pôst neznamená len prijímanie pôstnej stravy, aj keď to je jeho základom, a pokiaľ je čo len malá možnosť, je treba sa snažiť ho takto dodržiavať. Ale k pôstu patrí i iná askéza – askéza duševná, ktorú je treba uplatniť v pravej viere, láske, trpezlivosti, skromnosti, nehnevania sa, v tlmení všetkých vášni, účasti na bohoslužbách a v modlitbe.

Aby nám pôst priniesol duchovný úžitok, pre ktorý bol ustanovený, je treba obrátiť vnútro smerom nahor, od pozemského k nebeskému, a to práve cez modlitbu a pôst. Snažíme sa čo najviac vyprázdniť svoje srdce od hriechu, aby doň ako do svojho domu mohol vstúpiť Ten, ktorý neustále klope na dvere nášho srdca, náš samotný Isus Christos.

Pôst sa nemá nahradzovať inými formami „ujmy“ ,pretože má zvláštnu úlohu v duchovnom živote človeka. Obmedzením a zmenou telesných pochodov pripravuje kresťana na stretnutie s Isusom Christom, obracia ľudský život k sféram duchovným, človek sa zbavuje telesnej žiadosti a záťaže, a jeho duša vniká do duchovných výšin a tam vníma prítomnosť Boha. Takýto stav človeka je predstupňom prebývania v Božom Cárstve, medzi svätými, robí človeka schopným spolunažívania, prebývania s Hospodom Isusom Christom, cvičí ho v duchovnej vnímavosti.

Človek, ktorý sa celý život necháva zväzovať svojimi žiadosťami, si dosť dobre nemôže vypestovať schopnosti, zmysly, potrebné k vnímaniu Božej pravdy. Nezíska schopnosť čeliť ťažkým okamžikom svojho života tak, že obmedzí svoje hmotné potreby a svoju nádej obráti k Bohu.

Pravoslávni kresťania sa preto pôstu nevzdávajú, aj keď je niekedy ťažké prekonávať telesné žiadosti. Kto sa však odhodlá k jeho uskutočňovaniu, ten požne i jeho sladké ovocie v podobe Božej blahodati, zhromaždení vnútorného pokoja, ktorý zaplní jeho dušu namiesto predošlých hmotných pôžitkov a rozptýlení. Ľudia, pre ktorých sa dodržiavanie pôstu v spojení s intenzívnejším bohoslužobným životom stalo súčasťou života, sa na pôstne obdobie tešia, pretože v ňom za svoju námahu dostávajú dar duchovnej útechy.

Z knihy: ***Jana Baudišová /Anna Podracká POSTNÍ POKRMY****, preložil Vilo*

Čo je Božia láska

Pri čítaní Svätého Písma, ale nielen Svätého Písma, ale aj pri čítani kníh svätých otcov, často čítame a stretávame sa so slovom LÁSKA – BOŽIA LÁSKA.

Najčastejšie o Božej láske čítame u svätého apoštola Jána Bohoslova, často nazývaného aj apoštol lásky. Ako píše apoštol Ján absolútna láska je v Bohu a Boh sám je láska (1 Jn 4, 8.16). Boh je láska, aj vo svete sa zjavuje ako láska. Veď Boh posiela svojho jednorodeného Syna na Zem z lásky, aby sme žili večne.

Božia láska vždy medzi nami aj vtedy, keď sa navzájom milujeme, prebývame v láske a zachovávame prikázania, potom Boh zostáva v nás, my v Bohu a Jeho láska je v nás dokonalá.

Láska, ak ju prijímame, stáva sa našim vlastníctvom, živou silou, ktorá určuje náš život a prejavuje sa v láske k Bohu a k blížnym.

Bratia a sestry! Čím viac v sebe potláčame svoj egoizmus a dovolíme, aby Božia láska prenikla do našej obetavosti vo vzťahu k Bohu a blížnym, tým je dokonalejšia.

A kedy láska sa stáva dokonalou? Vtedy, keď Božia láska celkom ovladné naše srdce, vyháňa z neho všetko egoistické a naplno sa prejavuje v našom živote. Ale základom Božej lásky je poznanie Boha ako lásky. Lebo keď niekoho chceme milovať, musíme ho do určitej miery dobre poznať.

Otec Justín Popovič hovorí že: poznanie Christa je plodom lásky ku Christoví. A láska k Christovi sa vyjadruje plnením Jeho prikázaní, Jeho Evanjelia. Kto uskutočňuje Evanjelium, pozná Christa a pravdu o Christovi, pretože Ho miluje.

Do akej miery človek zachováva Božie slovo, do takej miery sa v ňom Božia láska stáva dokonalou. Cielom je byť dokonalý, ako je dokonalý Boh. (Mt 5,48)

Preto všetko, čo robíme, mali by sme robiť z lásky k Bohu a k blížnemu a nemala by nás odradiťžiadná obeť. Keď k sebe majú lásku dvaja ľudia, jeden sa stáva obeťou pre druhého. Omnoho viac by to malo platiť aj vo vzťahu človeka k Bohu, dokonalej láske, ktorá nás nikdy nepovedie a nesklame. Všetko, čo robíme v našom kresťanskom živote, nemáme robiť zo strachu, ale z lásky, pretože dokonalá láska vyháňa strach (1Jn 4,18).

Amiň

Christos posredi nás!

Bohoslovec Zdenko Varga

Čierna diera

Murko, tak ako všetky mačiatka, sa narodil slepý. Jeho mamka mačka sa o neho vzorne starala. Dávala na neho pozor, aby sa mu nič nestalo, kým nepodrastie na väčšie mačiatko. Dávala mu rôzne rady do života, no Murkovi to išlo jedným uchom dnu a druhým von.

Keď sa mu už očká roztvorili a labky mu zmocneli, začalo mu prekážať neustále poučovanie od dospelých a hovoril:

-Sám viem najlepšie, čo mám robiť. Nepoučujte ma toľko! Ja už nie som malý.

Hneď začal spoznávať svet a prvé, čo uvidel na dvore, bolo nejaké veľké potrubie. A v nej čo to? Nič, iba čierno – čierna tma.

V tej chvíli mu mama prísne, ale s láskou povedala: „Nelez tam! Tam sa nesmie chodiť! To je čierna diera. V nej sa všetko stráca!“

Mačiatku sa to zdalo zábavné. „Ako sa stráca? Prečo? Naozaj aj ja zmiznem?“

Murko neustále chodil okolo potrubia, pozoroval, oňuchával. Stále rozmýšľal o tom, čo by sa stalo, keby vošiel dnu. Počkal si, kým sa mama mačka vzdialila a už mal prvú labku dnu, potom druhú, tretiu, štvrtú labku a už tam bol celý.

Potrubie sa ukázalo dlhšie ako sa Murkovi zdalo z vonku. Čím ďalej išiel, tým väčší strach sa ho zmocňoval. Chcel sa vrátiť späť, ale jeho labky ho od strachu prestali počúvať, a slzy veľké ako hrach mu padali na zem.

-„Ach prečo som len nepočúval svoju mamku! Ona mi stále hovorila, že svet stojí na poslušnosti! Čo len teraz so mnou bude?“

Medzi tým sa jeho mama vrátila späť k potrubiu, lebo jej materinské srdce jej našepkávalo, že sa stalo niečo zlé. Pozerala sa naľavo – napravo, no svojho malého kocúrika nikde nevidela.

-Kde je? Kde? Určite vliezol do tej čiernej diery? Určite! Ach, ale je to moje mačiatko neposlušné! Ťažko si povzdychla mama mačka.

Rozhodla sa teda, že ho vytiahne. Vošla za ním do diery, ale nepodarilo sa jej to. Začala kričať o pomoc. Vtedy sa zbehli všetky zvieratka z dvora, aby pomohli mame mačke. No nikto jej nevedel pomôcť, až kým neprišiel otec kocúr. Smelo vošiel do čiernej diery a vytiahol malého nezbedníka von. Kocúrik celý natešený, že je opäť na svetle, prisľúbil mamke mačke, že už nikdy v živote nevlezie do žiadnej čiernej diery.

Zlý pes

Rexa už ako šteniatko učili, aby bol zlý a zúrivý pes. Spočiatku sa to majiteľovi nedarilo, pretože Rexík mal každého rád. Veď on bol ešte len šteniatko, chcel sa hrať a nie brechať. Keď sa k nemu priblížili nejaké deti, aby sa s nimi pohrali, jeho pán hneď na neho s kričal:

- „Brechaj na nich! Never im! Ľudia sú zlí, chcú ti ublížiť a ukradnúť nám majetok!“

Rexík bol ešte maličký, keď ho priviazali na reťaz. Celé dni a noci bol vonku. Od svojho pána nepočul láskavého slova. Nikdy ho nikto láskavo nepohladil. Až sa stalo to, čo pán chcel. Z Rexa vyrástol veľký zúrivý pes. Začal brechať na každého okoloidúceho, nikomu neveril. Každý sa ho bál a zďaleka ho všetci obchádzali.

Raz sa stalo, že prišla k majiteľovi Rexíka na prázdniny jeho milá neter Zojka. A on jej tak povedal:

-„K Rexovi sa nesmieš približovať, lebo by ťa mohol roztrhať!“

V jeden deň strýko odišiel do mesta a Zojka zostala doma sama. Zrazu počula ako Rexík vonku bolestivo zavíja a plače. Vyšla teda na dvor a videla ako sa Rexova reťaz zamotala

a začala Rexa dusiť. Bolo jej ho ľúto, no bála sa isť k nemu. Stále počula strýkove slová: „Mohol by ťa roztrhať!“

- „ M u s í m mu pomôcť!“ a opatrne sa začala k nemu približovala.

-„Neboj sa, ja ti neublížim. Nie, všetci ľudia sú zlý. Ja ti chcem len pomôcť“ milo sa mu prihovárala Zojka.

-„Všetci sme Božie stvorenia, preto si musíme navzájom pomáhať.“ Medzi tým mu pomaly odmotávala reťaz, aby sa mohol Rexík nadýchnuť.

Rexík ostražito počúval, čo Zojka rozprávala, a ešte nikdy nič také nepočul. Také milé a láskavé slová mu ešte nikto nikdy nepovedal. Čím sa mu reťaz viac uvoľňovala, tým viac dôveroval Zojke.

-„No už je reťaz uvolnená a čo mám teraz robiť, utekať alebo stáť?“ – uvažovala Zojka.

V tom sa Rexík postavil a začal jej oblizovať ruku.. Od tých čias už nikdy viac nebrechal na ľudí, ktorí prechádzali okolo jeho domu.

Milí Istinkáči! Aj v tomto čísle sa môžete zapojiť do riešenia našich úloh. Vaši verní kamaráti Istík s Istinkou majú pre Vás, milé deti, ďalšie úlohy. Riešenia nám zašlite na našu adresu: ***Istina, Bayerova 8, 080 01, Prešov.***

Každého z Vás odmeníme peknou cenou, tak sa už tešíme.

Pokúste sa správne spojiť dvojice, priraďte mená svätých, ktorí k sebe patria:

Joakim, Jozef, Pavol, Ábel, Kosma, Kain, Damián, Mária, Anna, Adam, Peter, Eva

So slovíčkami sa pohráme aj v ďalšej úlohe, správne pospájajte slová, ktoré k sebe patria:

A: krst	1. Ján Krstiteľ
B: Biblia	2. drevo
C: pravoslávie	3. alfa a omega
D: Jordán	4. Písmo Sväté
E: kríž	5. koráb
F: Noe	6. očistenie
G: Isus Christos	7. zdržanlivosť
H: pôst	8. orthodoxia

Istinka s Istikom by sa radi zviezli sánkami ku snehuliačikovi, ktorou cestou sa k nemu dostanú?

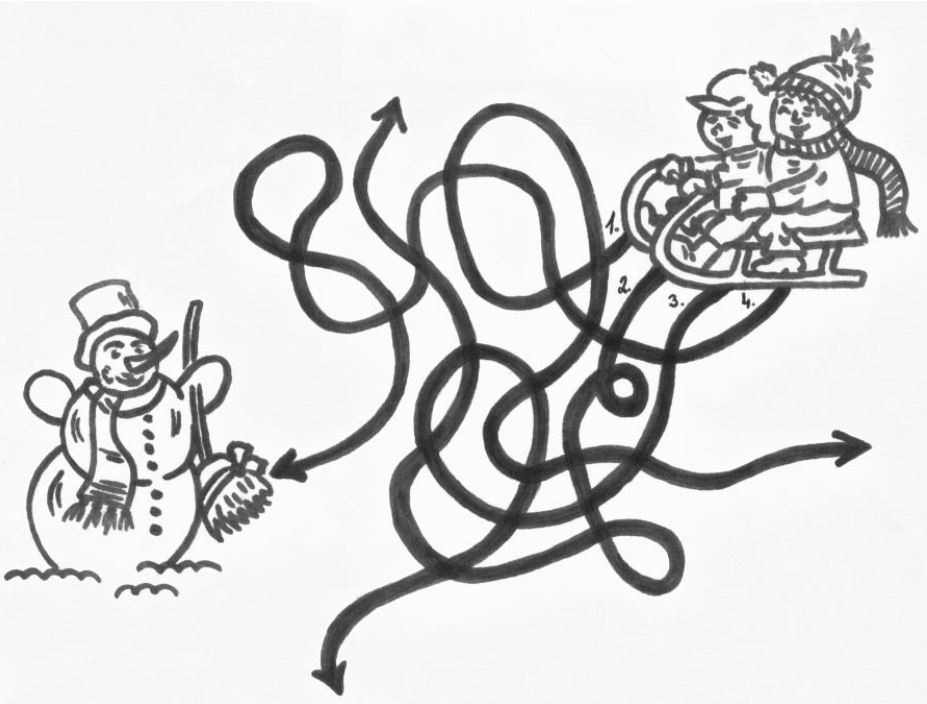

Pod stromčekom sa ukrýva darček, pod akým písmenkom ho nájdeme?

Keď Istík s Istinkou otvorili škatuľku so sadou pekných zvončekov a chceli ich rozvešať na stromček, zistili, že niečo nie je v poriadku. Nie všetky zvončeky sú totiž rovnaké. Zistite, koľko zvončekov nepatrí do sady.

akvadukt

Cézarea (Caesarea) - významné a rovnako tak nádherné mesto, ktorému sú venované tieto stránky decembrového čísla časopisu Istina. V Evanjeliu podľa Matúša v 16 kapitole a v 13 verši aj v Evanjeliu podľa Marka v 8 kapitole a v 27 verši sa spomína tiež Cézarea, ale s dodatkom Filipova. Je to kvôli odlíšeniu od tejto Cézarey, prístavného mesta a sídla rímskych vladárov.[1] Rozlišujú sa teda dve Cézarey. Prvá Prímorská, ktorá bola postavená Herodesom Veľkým a slúžila ako rezidencia aj prístav. Druhou je Cézarea Filipova nachádzajúca sa južne od Hermonu.[2] Cézarea Filipova bola známa v dobe starozákonnej a predpokladá sa, že jej pomenovanie bolo Baal-gád, neskôr Grékmi nazvaná Paneas a nakoniec tetrarchom Filipom, ktorý toto mesto zveľadil a rozšíril, premenovaná „na Cézareu, na počesť cisára Tiberia.“[3]

Pozornosť bude upriamená na Cézareu Maritima, teda Prímorskú. Bola pomenovaná na počesť „rímskeho cisára Augusta (Caesara).“[4] Už spomínaný Herodes Veľký sa podpísal pod uskutočnenie „ambiciózneho projektu“[5] a to konkrétne postavením prístavných mól, kúpeli, divadiel, štadiónu a akvaduktu. Známou sa stala vďaka Stratonovej veži, ktorá slúžila fenickým moreplavcom.[6] Mesto sa nachádzalo pri stredomorskom pobreží, 37 kilometrov južne od hory Karmel a okolo 100 kilometrov severozápadne od mesta Jeruzalem. Predstavovalo živé obchodné centrum pre obchod s vnútrozemím kvôli tomu, že ležalo na ceste medzi Týrom a Egyptom. Zároveň jeho prímorská poloha ho tiež dávala do pozície obchodného strediska. Bolo tu zmiešané obyvateľstvo, tak Židia ako aj pohania. Býval tu aj stotník Kornélius a aj sa tu obrátil[7].[8] Diakon Filip spolu so svojimi štyrmi dcérami

sa tu usadil[9] a prijal aj apoštola Pavla s Lukášom, keď išli do Jeruzalema v roku 58. V tomto období bola Cézarea „politickou metropolou Palestíny a sídlom prokurátora.“[10] Okrem ďalších udalostí, ktoré majú spojitosť s Cézareou ešte aspoň zmienka o tom, že svätý apoštol Pavel tu bol poslaný na súd pred Félixa[11] a dva roky trval jeho pobyt práve v tomto cézarejskom väzení.[12] Obhajoval sa tu pred Festom a Agrippom a napokon na svoju vlastnú žiadosť bol poslaný do Ríma k cisárovi[13].[14]

potrubie v akvadukte ktoré privádzalo pitnu vodu

Mesto to bolo skutočne nádherné. V 2. storočí to bolo sídelné mesto kresťanských biskupov, ktorí spravovali Palestínu. Konal sa tu v roku 195 miestny snem. Ďalej tu pôsobil aj Origenes, ktorý tu podľa vzoru alexandrijskej školy zorganizoval významnú teologickú školu. Bol dlho jej predstaveným. Známy cirkevný historik Euzébios Cézarejský bol jej žiakom a neskôr sa stal biskupom cézarejským. Až 13. storočie znamenalo pre Cézareu úplný zánik a to sultánom Bilbarsom. A ako vyzerá dnes? Na jej mieste sú zrúcaniny (avšak je možné pozrieť si pekne zachovaný mohutný akvadukt - pozn. autora) a dedinka Kesaria.[15]

Pripravila: Vierka Pasterová

[1] Pozri PRUŽINSKÝ, Š.: Evanjelium podľa Matúša. Prešov 2002, s. 33 – 34.

[2] Pozri STUBHANN, M. a kol.: Encyklopedie Bible 1. sv. A - L. Bratislava 1992, s. 95.

[3] PRUŽINSKÝ, Š., cit. dielo, s. 33.

[4] FARRINGTONOVÁ, K.: Svätá Zem. Bratislava 2006, s. 86.

[5] Tamže.

[6] Pozri Tamže.

[7] Pozri Sk 10, 1, 24; 11, 11.

[8] Pozri DOUGLAS, J.D.: Nový biblický slovník. Praha 1996, s. 117 – 118.

[9] Pozri Sk 21, 7-8.

[10] PRUŽINSKÝ, Š.: Skutky svätých apoštolov. Prešov 1996, s. 105.

[11] Pozri Sk 23, 23-33.

[12] Pozri PRUŽINSKÝ, Š., cit. dielo, Prešov 1996, s. 105.

[13] Pozri Sk 25, 11.

[14] Pozri DOUGLAS, J.D., cit. dielo, s. 118.

[15] Pozri PRUŽINSKÝ, Š., cit. dielo, Prešov 1996, s. 228.

Nátierka z baklažánov

2 baklažány
40 g oleja
1 cibuľa
8 strúčikov cesnaku
soľ
mleté čierne korenie
pažítka

Na oleji speníme cibuľu pokrájanú nadrobno, pridáme ošúpané baklažány pokrájané na kocky a cesnak rozotretý zo soľou, premiešame a udusíme vo vlastnej šťave. Udusené baklažány rozotrieme na kašu a okoreníme. Vychladnutú nátierku natrieme na chlieb a posypeme pažítkou posekanou nadrobno.[1]

Churros

300 g hladká muka
2 štipky soli
2 PL práškového cukru
75 ml olivového alebo slnečnicového oleja
300 ml vody
100 g škoricového cukru
olej na smaženie

Múku, soľ a cukor preosejeme do misy. V hrnci rozohrejeme vodu s olejom, privedieme do varu a za stáleho miešania pozvoľna vsypeme múku zmiešanú so soľou a cukrom. Miešame tak dlho, kým sa nevytvorí tuhá pasta. Necháme dve minúty odstáť, prenesieme na dosku a tvarujeme placky, alebo ľubovoľné tvary, ktoré smažíme v rozpálenom oleji dozlata. Necháme okvapkať na papierovom obrúsku a ešte teplé obalíme v škoricovom cukri.[2]

Zemiakové rezne s náplňou

600 g zemiakov
hrubá múka
soľ
strúhanka na obalenie
olej na smaženie
1 cibuľa
šampiňóny
kukurica
mleté čierne korenie
nasekaná petržlenová vňať

Zemiaky uvaríme v šupke a necháme vychladnúť. Medzitým si pripravíme plnku. Na oleji orestujeme cibuľu pokrájanú nadrobno, pridáme šampiňóny a kukuricu, chvíľu smažíme, osolíme, okoreníme a pridáme nasekanú petržlenovú vňať, necháme vychladnúť. Vychladnuté zemiaky ošúpeme a jemne nastrúhame, pridáme soľ a hrubú múku . Vypracujeme cesto, ktoré rozdelíme na rovnaké časti. Z každej časti si urobíme väčšie placky, naplníme vychladnutou plnkou, preložíme napoly a sformujeme rezne. Obalíme v strúhanke a smažíme na oleji z oboch strán.

pripravila Marcella Hvižďaková

[1] Španko, V. a kol.: Slovenská kuchárka, Martin 1990, ISBN 80-217-0152-8
[2] www.ceskatelevizie.cz

V našej pravoslávnej Cirkvi máme množstvo svätých, ktorých mená a životy sú úzko späté s nejakým konkrétnym miestom, kde žili, pôsobili alebo boli umučení. Jedným z takýchto miest sú aj Thessaloniky /Solún/, ktoré sú v pravoslávnom svete veľmi známe. S týmto mestom sa neoddeliteľne spája meno svätého veľkomučeníka Dimitrija Solúnskeho /myrotočivého/. V tomto meste totiž žil a tu prijal mučenícky veniec za Christa. Od tých čias sa stal svätý Dimitrij nebeským ochrancom mesta a jeho obyvateľmi je dodnes veľmi zbožne uctievaný ako patrón Thessaloník. Samozrejme, nás Slovanov s týmto mestom spájajú aj vierozvestci Cyril a Metod, ktorí práve odtiaľ prišli k naším predkom na Veľkú Moravu. Hlavným dôvodom, prečo naše kroky smerovali do tohoto mesta, bol práve sviatok Svätého Dimitrija. Pre všetkých obyvateľov Thessaloník je to druhý najväčší sviatok po Pasche a oslavuje sa tu s veľkolepou pompéznosťou. Už od sobotňajšieho rána sa začal chrám svätého Dimitrija zapĺňať množstvom veriacich a pútnikmi z celého sveta.

Slávnostnú Liturgiu slúžilo 15 archijerejov, medzi ktorými bol aj náš Vladyka Juraj, ktorý prijal pozvanie na tento nádherný sviatok. Po skončení liturgie nasledoval slávnostný sprievod so svätými ostatkami /moščami/ mučeníka Dimitrija. Každoročne mošči vynášajú z chrámu a idú s nimi po uliciach mesta. Celý sprievod pozostáva z vojakov, námorníkov, školákov, mníchov, mníšok, kňazov, biskupov a veriacich za doprovodu vojenského orchestru. Za

spevu zboru boli ostatky po vrátení sa do chrámu uložené do stredu chrámu, aby im mohli vzdať úctu všetci veriaci. Takto ostávajú mošči celý nasledujúci týždeň v otvorenom chráme, takže každý má možnosť prísť a v akomkoľvek čase môže prejaviť úctu.

V nedeľu sa naplnil chrám nespočetným množstvom ľudí, takže bolo ťažké prejsť pomedzi nich. Dokonca na túto slávnosť prišiel aj samotný prezident Gréckej republiky, množstvo verejných činiteľov, známych osobností a rôznych ľudí, čo dokazuje, akú veľkú úctu má tento svätec medzi gréckym obyvateľstvom. Bol to pre nás veľky zážitok byť v chrámu, kde sú ostatky nielen tohto svätca, ale aj mnohých iných. Chceme Vám aj prostredníctvom fotografii priblížiť atmosféru, ktorá tu vládla. Takáto úcta celého národa ku svätým svedčí o tom, že naši svätí sú večne živí a neprestajne nám pomáhajú priblížiť sa ku spáse svojimi modlitbami. Svätí sú dôkazom veľkej Božej lásky k nám hriešnym, pretože Boh prebýva vo vnútri každého, kto v neho úprimne verí a miluje ho celou svojou dušou, mysľou.

pripravil Alexander Omaska

V duchovnom živote pravoslávnej Cirkvi nejestvuje problém "viery a dobrých skutkov". Vzájomný vzťah medzi vierou a dobrými skutkami sa stáva "problémom" iba vtedy, keď sa ospravedlnenie chápe navonok (zvonku) ako juridický vzťah medzi Bohom a hriešným človekom. Vtedy sa ľudia začínajú báť, že sa dobré skutky postavia"medzi" dušu a Christa, alebo naopak, dobré skutky sa považujú za zásluhu pred Bohom. Podľa pravoslávneho chápania dobré skutky nie sú cieľom pre seba (samocieľom), ale spasiteľnou zbraňou na premenu pokazenej ľudskej prirodzenosti k "novému stvoreniu"(2 Kor 5,17). Preto aj evanjeliové Christove prikázania nie sú zákonom, ale milosťou a milosrdenstvom. Sú akoby liekom, bez ktorého sa nemôžeme uzdraviť. Zoberme hociktorú cnosť, ktorej nás učí Evanjelium, napríklad pokoru: akým iným spôsobom by sme mohli rásť v pokore, keby sme sa prakticky nezmierovali? Preto sa v bohoslužbe často opakujú slová 118. žalmu: "Blahoslovený si Hospodin, nauč ma Tvojim ustanoveniam".

Pre svoju skazenosť človek nemôže inak prejaviť svuju vďaku a lásku ku Christu, než sa usilovať v svojom živote plniť dané mu Christom prikázania, ktoré vedú človeka k spáse. "Ak ma milujete, zachovajte moje prikázania" (Jn 14, 15). Plnenia týchto Christových prikázaní nachádzajúcich sa v Evanjeliu – modlitba, pôst, služba blížnemu, pokora, zdržanie sa od odsudzovania – možno porovnať s listami duchovného stromu. Dary Svätého Ducha – láska, radosť, pokoj, trpezlivosť, milosrdenstvo, dobrosrdečnosť, vernosť krotkosť a sebaovládanie – sú podobné plodom stromu. Sú znakmi očisteného srdca. Múdrosť a obťažnosť duchovnej cesty spočíva v tom, že sa listy nemajú považovať za plody. Netreba tiež myslieť, že môžeme vypestovať plody bez listov – nemožno získavať dary Ducha bez úsilia (Gl 5,22).

Bohoslovec Zdenko Varga
*Prevzate z knihy:**AKO VERÍME – Arcibiskup Pavel***

Ako bolo na Gadžibale?

To, že sa mladý ľudia vedia spolu perfektne zabaviť, sme mohli vidieť na našom Gadžibale, ktorý sa uskutočnil v dňoch 24 – 26. októbra 2008

v malej dedinke Ruská Volová, kde má Bratstvo pravoslávnej mládeže zakúpený domček, ktorý poslúžil ako ubytovanie a zároveň aj kuchyňa. A prečo kuchyňa?

No, ale poďme pekne po poriadku. Všetko sa to začalo v piatok. Postupne sa schádzali mládežníci, aby mohli zakúriť v kachliach a pripraviť všetko potrebné. Zaujímavé bolo aj vstávanie a hlavne umývanie zubov, keďže v dome nie je funkčný vodovod. Každý si našiel svoj spôsob. Zároveň sme si pripomenuli, ako žili naši starí či prastarí rodičia. Okrem zábavy nás v sobotu čakal Výkonný výbor, na ktorom sa riešili otázky ohľadom Valného zhromaždenia, ktoré sa uskutoční 29. 11. 2008 v Prešove. Po Výkonnom výbore si každý našiel to svoje. Niekto oddychoval, niekto pripravoval výzdobu do kultúrneho domu a niekto pomáhal v kuchyni, kde sa pripravoval očakávaný guláš, na ktorý si už každý brúsil zúbky. Šéfkuchárom bol náš mládežník Ľuboš Omaska, ktorý si dal ozaj záležať. No bez svojich pomocníčok by mu to isto tak dobre nešlo. Padali aj „cibuľové“ slzičky, ale stálo to zato.

Po namáhavej príprave guláša sa išlo do kultúrneho domu, kde sa pod našimi rukami sála zmenila na takú, akú sme potrebovali, čiže vyzdobenú a pripravenú na zábavu.

Večer o 17.00 hodine sme sa v chráme zúčastnili na veľkej večerni pred nedeľou pamiatky Svätých Otcov siedmého všeobecného snemu. Slúžil jerej Jozef Balberčák, ktorý nám blahoslovil celú akciu a zároveň pripomenul nedávne časy, ktoré s nami prežíval na seminári, či na rôznych akciách Bratstva pravoslávnej mládeže.

Po večerni nás začala už len zá-

bava, tanec a všelijaké dobroty, ktoré priniesli mládežníci, ale aj otec duchovný Ivan Bieloruský spolu so svojou matuškou. Tí nám spríjemňovali celý večer svojimi tanečný kreáciami a mixovaním pesničiek rôzneho druhu.

Najžiadanejšie boli tie naše ľudovečky. Počas celého večera panovala veľmi dobrá nálada a celou sálou znel spev a smiech mladých ľudí.

Nezabudli sme ani na mládežníčku Lenku z Medzilaboriec, ktorá mala v ten deň narodeniny, poriadne sme ju vytancovali, vytočili a samozrejme zablahoželali. Naše žalúdky si tiež prišli na svoje, podával sa guláš, ktorého bolo ozaj hojne.

Tak ako každá rozprávka má svoj začiatok a koniec, tak aj nášmu Gadžibalu zazvonil zvonec a bol koniec.

Rozlúčili sme sa pesničkou a tancom a tešili na ďalšie stretnutie našej mládeže. Poďakovanie patrí hlavne nášmu Hospodinovi, že nám dožičil prežiť takéto krásne dni v Ruskej Volovej a všetkým ktorí napriek diaľke prišli a bez ktorých by sa táto akcia neuskutočnila.

Spasi Hospodi!!!!

pripravila Monika Horvátova

Stavba chrámov z prírodných materiálov v Spišskej Novej Vsi

Bolo upršané, skoré ráno a my sme sa spolu s archimandritom Serafimom vybrali autobusom do mestečka Spišská Nová Ves. Aj keď sme trochu zmokli, v Spišskej nám už nič nechýbalo. Čakali nás honosné raňajky, na ktorých sme si pochutili. Program sa začal molebnom na prizvanie pomoci Svätého Ducha, po ktorom sa nám prihovoril otec archimandrita Serafim a blahoslovil nám celý deň.

Nasledovalo rozdelenie do štyroch družstiev: 1. Družstvo Ľudmily Českej, 2. Družstvo Serafima Sarovského,

3. Družstvo Svätého Rastislava, 4. Družstvo Dimitrija Solúnskeho. Vytvorili sa ozaj silné tímy (deti a mládežníci), ktoré sa rozbehli do neďalekého parku, kde každý zbieral prírodné materiály na stavbu svojho chrámu, čo bol aj hlavný cieľ nášho stretnutia. Tašky sa zapĺňali ozaj rýchlo a bolo z čoho vyberať. Premrznutí sme sa vrátili do domčeka, kde si každá skupinka našla svoje miestečko na stavbu chrámu. Pilne sa pracovalo, zapájala sa fantázia, predstavivosť, kreativita, šikovnosť, najmä u detí, a pomáhali aj duchovní otcovia. Otec Serafim si urobil sám svoj chrám – „ Roždestvo Christovo“. Postavili sa prekrásne chrámy, z ktorých sršala originalita. Zo „staviteľov“ (čiže z nás všetkých) zasa radosť, šťastie zo vzniknutého diela. A aké bolo vyhodnotenie? Prívlastky ako: najkrajší, najlepší, najhorší, najškaredší sa vylúčili a chrámy boli

nazvané ako: „najruskejší, najzimnejší, najkvetnatejší, s najekologickejším zvonom, najhavajskejší, najgréckejší.... Otec Pružinský nezabudol ani na odmeny za našu námahu. Žrebovaním si každý vybral svoju ikonku, ktorá každému urobila radosť.

Po vyhodnotení a odmenení sme sa opäť presunuli do domčeka, kde nás prilákala vôňa guláša a nakoniec sa podávalo sladké čokoládové potešenie – výborná torta. Bol to Bohom blahoslovenný prekrásny deň plný zážitkov, duchovného povzbudenia a lásky, za ktorý všetci veľmi pekne ďakujeme, hlavne všetkým zo Spišskej Novej Vsi a tešíme sa na ďalšiu akciu a nové nápady.

pripravila Monika Horvátová

P O Z V Á N K A

Bratstvo pravoslávnej mládeže
na Slovensku – SYNDESMOS

Vás srdečne pozýva na

ŠTUDENTSKÚ VESELICU

ktorá sa uskutoční dňa
22. januára 2009 /štvrtok/
so začiatkom o 18.00 hodine
v sále OZKN na sídlisku Sekčov.

Cena vstupenky je 450,- Sk.
Všetci sa tešíme na vašu účasť!

V cene vstupenky je zahrnutý prípitok, polievka, dve hlavné jedlá, víno a káva.
Prosíme všetkých záujemcov, aby sa najneskôr do 11. januára 2009
nahlásili na týchto telefónnych číslach:
Lýdia Micheľová - 0907 463 744
Juliána Kuzanová - 0907 444 037